

§ Ved Udførelsen i Praksis af denne Bestemmelse har der imidlertid vist sig Uenighed mellem de sønderjyske Invalidforsørgelsesmyndigheder om Bestemmelsens rette Forstaaelse. Invalidenævnet har nemlig fastsat Forældreforsørgelsen under Hensyn bl. a. til den ved Aldersrenten opnaaede Indtægt, medens Invalideraadet i et for Raadet indanket Tilfælde har statueret, at Aldersrenten ikke kunde komme i Betragtning ved Fastsættelsen af Forældreforsørgelsen.

Raadets Afgørelse blev af Nævnet forelagt for Ministeriet, der herefter over for Raadet udtalte, at man maatte anse Raadets Fortolkning for at være i Strid med Loven og dens Forudsætninger, men heroverfor har Raadet fastholdt sin Opfattelse, og da Raadets Afgørelse i Henhold til Lovens § 38, Stk. 2 er endelig, har det maattet have sit Forblivende herved.

Ganske vist har Raadet over for Ministeriet erkendt, at denne Fortolkning af Loven kan føre til, at der tilstaas Aldersrentenydere en noget større Forældreforsørgelse end Forholdene kræver, hvorfor Raadet er stemt for at raade Bod herpaa ved i Tilfælde, der fremtidig forelægges Raadet, ikke at fastsætte Aldersrentenyderes Forældreforsørgelse til det Maksimum, som Lovens § 25 efter Raadets Formening hjemler. Men Ministeriet maa dog finde det rettest, at Forholdet bringes paa det rene ad Lovgivningsvejen, og man stiller derfor Forslag om, at Bestemmelsen ændres saaledes, at der for at undgaa enhver Misforstaaelse udtrykkelig siges baade at Forældreforsørgelse selvfølgelig ikke medregnes som Indtægt ved Beregningen af Forældreforsørgelse, og at paa den anden Side Aldersrente — saavel som Invaliderente — medregnes ved Beregningen af Forældreforsørgelse, saaledes at Bestemmelsen giver Udtryk for Ministeriets Opfattelse, hvorved en egentlig Dobbeltforsørgelse undgaaes.

Til § 4.

Der henvises til Bemærkningerne foran til § 1, hvorefter der ikke bør gives Enker, der oppebærer den i § 1 foreslaaede nedsatte Enkeforsørgelse, Adgang til at faa udbetalt Affindelsessum. Hertil sigter Stk. 1 i § 4.

Med Hensyn til den som nyt Stk. 3 i § 28 foreslaaede Bestemmelse skal man bemærke følgende:

Allerede ved Overvejelserne, der førte til Lovændringen i 1932, blev der fra Krigsinvaliderne fremsat Forslag om, at Enke-

forsørgelsen skulde kunne genopvaagne, hvis Enkens nye Ægteskab blev opløst ved den anden Ægtefælles Død, og der henvistes i saa Henseende til den tilsvarende Regel i Tyskland („Witwenbeihilfe“). Det drejede sig altsaa i Overensstemmelse med den tyske Ordning kun om de Tilfælde, hvor Ægteskab Nr. 2 var opløst ved Ægtefællens Død. Nævnets Flertal kunde ikke anbefale Forslaget, hvorimod Invalideraadet tiltraadte Forslaget om en til „Witwenbeihilfe“ svarende Regel. Ministeriet mente imidlertid ikke at kunne følge dette Forslag, jfr. herom Lovforslagets Bemærkninger i Rigsdagstidende 1931—32, Tillæg A., Sp. 5765.

Krigsinvalideforeningen har nu paa ny med Støtte af Nævnet rejst Krav om Indførelse af en tilsvarende Bestemmelse, idet Foreningen dog har foreslaaet den udvidet til ogsaa at gælde ved Ægteskabets Opløsning ved Skilsmisse, hvilken Udvidelse af Regelen Nævnet dog ikke kan anbefale.

Skønt man i og for sig maa nære nogen Betænkelighed ved at indføre en saadan Regel om udvidet Adgang til Enkeforsørgelse, har man dog, *da* Krigsinvalideforeningen paa ny har fremsat dette Ønske, *da* Nævnet nu anbefaler Forslaget for saa vidt angaar Tilfælde, hvor det andet Ægteskab er opløst ved Døden, og *da* det svarer til gældende Lov i Tyskland, ment at kunne følge Forslaget, saaledes at der i Trangtilfælde paany ydes Enkeforsørgelse, dog ikke udover to Tredjedele af den normale Enkeforsørgelse.

Med Hensyn til de økonomiske Virkninger af en saadan Bestemmelse bemærkes, at ved Lovændringen i 1932 ansloges de aarlige Merudgifter herved til ca. 8 000 Kr., medens man nu antager, at det kun vil dreje sig om forholdsvis faa Tilfælde, og at Udgifterne derfor vil blive endnu lavere.

Til § 5.

Idet man med Hensyn til Begrundelsen for denne Bestemmelses Optagelse henviser til de almindelige Bemærkninger foran, skal man anføre, at nærværende Paragraf svarer til § 49, Stk. 2, i Folkeforsikringsloven, idet man har anset det for naturligt, at Krigsinvaliderne faar Adgang til efter Tilsigelse og uden Udgift for Rentean søgeren at give Møde for Nævn og Raad paa samme Maade som den forsikrede Invaliderenteansøger har Adgang til at give Møde for Invalidforsikringsretten, ligesom ogsaa Nævn og Raad bør have Mulighed for uden Udgift for Rentean søgeren at indkalde Invaliden eller Enken til personlig Fremmøde. Da der hidtil ikke har været nogen Hjemmel